

[Første næstformand]

Hr. Frank Jensen for en sidste kort bemærkning, og derefter går vi tilbage til talerrækken.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Nu skal hr. Rahbæk Møller ikke skabe nogen myter om papirer, der ligger på forskellige kontorer. De papirer, som er udarbejdet i samarbejde mellem SF, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre om styrelsesloven, er offentliggjort. De ligger ude på alle videregående uddannelsesinstitutioner, godt distribueret af vores baggrundsgrupper. Så der er ikke nogen mytedannelser her, hr. Rahbæk Møller, at køre videre med.

Mange mennesker er blevet holdt hen i en meget ubehagelig situation i forbindelse med forhandlingerne, som strakte sig alt for langt og var med til at skabe et vist mismod på institutionerne, men nu hvor loven er kommet på plads og man ved, hvad den indeholder, har vi set, at man på de højere læreanstalter er gået i gang med at udarbejde sine egne statutter. Det går fredeligt og fornøjeligt, og man har fundet ud af, at denne lov faktisk giver helt nye muligheder for at lave nogle prioriteringer på forsknings- og undervisningssiden, der gør, at man kan få det til at fungere bedre, end det gjorde under den gamle lov.

Selvfølger ved vi, når vi laver et forlig, at der er kompromisset på områder, hvor vi gerne havde set noget andet. Derfor havde vi også et godt og frugtbart samarbejde med SF og Det Radikale Venstre om at få trukket hele det grundlag, som lå fra den daværende regering, over på vores side på de væsentligste områder i forhold til at fastholde de demokratiske strukturer, som blev etableret for snart 20 år siden.

Jeg synes, hr. Rahbæk Møller, at vi skal fastholde det, der var udgangspunktet for SF's ordførertale. Det var nemlig en håndsrækning til et positivt, godt og tillidsfuldt samarbejde med den nye regering i forsøget på at få indfriet nogle af de politiske målsætninger, som SF også har.

Pia Kjærsgaard (FP):

Begrebet »En ny start« har med statsministerens åbningsredegørelse vist sig at være nogenlunde det samme, som vi kender. Hvis dansk politik har brug for en ny start, er det nok en helt ny politik, vi skal have. Man fristes

til at spørge: Nu er manden her, men hvor er politikken? Den borgerlige regering – det har vi tit sagt fra Fremskridtspartiets side – manglede mange gange modet til at gennemføre ideerne, men den nye regering har ikke rigtig visionerne, i hvert fald ikke dem, Fremskridtspartiet ønsker.

Selve den nye regerings fremlagte grundlag er for fantasiløst. Titlen »En ny start« er jo ikke andet end en direkte oversættelse af Bill Clintons lidt prangende programformulering »A New Beginning«. Den nye regerings idégrundlag bærer da også præg af, at man forsøger at hægte sig på Clintonvognens nye bølge med offentlige investeringer. Man forsøger med andre ord at skabe samme stemning i medierne som ved den borgerlige regerings fremkomst i 1982: at her er der virkelig tale om et systemskifte, der sker sideløbende over hele verden og ikke mindst i USA.

Regeringen ønsker, at det offentlige skal vælge de virksomheder, der har bedst mulighed for at konkurrere, og dernæst give dem støtte. Man skal med andre ord vælge vinderne på forhånd. Det svarer nogenlunde til, at man på travbanen udvælger de heste, der skal være henholdsvis nummer et, to og tre. Derefter aflyser man løbet, for de tre er jo de valgte vindere.

Der er tale om et systemskifte, der i et demokratisk samfund må betragtes som uacceptabelt, når vælgerne ikke samtidig har været hørt. Fremskridtspartiet havde meget, meget gerne set et folketingsvalg. Men De Konservative med den daværende statsminister, hr. Poul Schlüter, i spidsen ønskede ikke at høre vælgerne, skønt han ellers gennem sine mere end 10 år som statsminister gang på gang lovede, at hvis statsministeren på et tidspunkt trak sig, ville det bestemt ikke ske uden et valg. Det var, hvad den borgerlige regering lovede, men de tomme løfter og sløromvundne trusler blev i sidste ende ikke til andet end en gang tom snak.

I stedet har Danmark nu fået den største regering i historien, hvor ministrene – 24 i alt – falder over hinanden i forsøget på at finde arbejdsopgaver og skriveborde med villige og mange embedsmænd. Alt sammen betyder det naturligvis langt flere udgifter for vælgerne, uden at der er ført det mindste bevis for nødvendigheden af disse mange mærkelige mini-